

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Παῦ. — Jules Lermina: Α. Β.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ ἐν σπαραγμῷ ἀτενίζων τὸ ἄπνον σῶμα τῆς λατρευτῆς του Καικιλίας.

Αἰφνης ἀπεσπάρθη τῆς ἐκστάσεώς του ἐξ ἑλαφροῦ κρότου.

Ἦτο ἕτερος φύλαξ διευθυνόμενος πρὸς τὴν Μαγευμένην Πέτραν συνοδευόμενος ὑπὸ κυνός.

Ὁ Ζέφυρος δὲν εἶχεν ἐγκταλεῖψαι τὴν κυρίαν του.

Ὁ Κορεντίνος ἔσυρε τὴν μάχαιράν του, ἀπέκοψε τὰ λωρία τοῦ ἐφιππίου, ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Καικιλίαν καὶ πηδῶν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἀφ' οὗ ἔρριψε χαμαὶ τὸ ἐφιππίον, διηυθύνθη καλπάζων διὰ τινος ἀτραποῦ πρὸς τὸ Πενοέ.

Ὁ Καουσάκ, ὅστις εἶδε μακρόθεν, διηγήθη ὅτι διήρχετο ὡς κεραυνός.

Ἄμα ἀφίκετο εἰς τὴν γέφυραν, δι' ἧς εἶχε διέλθει ὁ λοχαγός, ἀφίππευσε καὶ φέρων τὸ πολύτιμον φορτίον του ἐδίωξε τὸν εὐγενῆ ἵππον, ὅστις διηυθύνθη πάλιν πρὸς τὸ Σκιν Ζιλδάς.

Αὐτὸς πρῶτος ἀνήγγειλε τὴν καταστροφὴν τοῖς ξένοις τῆς μαρκησίας, οἵτινες ἐν ἀρχῇ ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τυχαίου συμβάντος.

Ὁ Κορεντίνος, ἀφ' οὗ ἀνέτρεψε τὴν γέφυραν, ἐπανεκλείσθη τὴν θύραν καὶ φέρων τὸ λειψικόν τῆς Καικιλίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐπαυλιν διὰ κρυφίας θύρας, ἔφερε τὸ πτώμα εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατέκλινεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἐγονυπέτησε παρ' αὐτήν.

Ὁ Ἰβ εἶχεν εἰδοποιηθῆ.

Ὅτε ἡ Ροζίνα ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ τῷ εἶπεν ὅτι θὰ συνελαμβάνετο ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων ἀπήντησεν: — Προτιμότερος ὁ θάνατος!

Ἡ Ἄγνη ἱκετευομένη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἠρνήθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Εἰξεύρεις ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐπιζήσω, εἶπεν.

Ἡ Μαριάννα ἐκοιμάτο εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ὕπνον ληθαργικόν.

Ὁ Κλαύδιος ὅστις εἶχε μεταβῆ εἰς ἐπισκεψίαν τῆς εἶχε πάλιν ἀπέλθει ἐφιππος εἰς Ἐλθὲν ἵνα ἐπισκεφθῇ τὴν Ζουάνναν.

Ὁ Ζοσίλ οὐδὲν ἐνόησεν ἐξ ὧσων εἶπον αὐτῷ, ὅτι θὰ ἤρχοντο οἱ χωροφύλακες καὶ ὅτι θὰ συνήπτετο μάχη.

— Καλὰ, θὰ ἴδω.

Ἡ Ροζίνα ἤκουε πάντα ἐν ὀργῇ διατεθειμένη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Ἰβ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἐν ἀπαθείᾳ παρεσκευάζε τὰ ὄπλα.

Δύο περίπου ὥρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Κορεντίνου, ποδοβολητὸς ἵππων ἠκούσθη πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ δι' ἀκτιρίδος ἔκρουσέ τις τὴν θύραν.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο, νύξ φωτιζομένη ὑπὸ λαμπρᾶς σελήνης.

Οὐδὲ φύλλον ἐσειέτο εἰς τὰ δένδρα.

Κ'

Ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ὁ Ζεαννίνος ἐτήρησε τὸν λόγον του. Ἀνέμεινεν ἐπὶ μίαν ὥραν πλανώμενος καὶ ἀποφεύγων τοὺς φύλακας, οἵτινες ἀνεζήτησαν αὐτόν.

Τῆς ὥρας παρελθούσης μετέβη εἰς τὸν πύργον.

Ἦδη ἐγνώριζον τὸ συμβάν.

Ὁ Ζέφυρος εἶχε φθάσει ἐκεῖ ἄνευ ἐφιππίου.

Πάντες ἐκραύγασαν:

— Ἡ δεσποσύνη ἐφονεύθη.

Ἡ μαρκησία ἦν εἰς τὸ παράθυρον αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐκείνῃ τοῦ ἵππου κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς συγκινήσεως.

Ἀφῆκε κραυγὴν σπαρακτικὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου τῆς.

Ὁ στρατηγὸς διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ὁ Βινίκ ἐκραύγαζεν ὀδυρόμενος:

— Ἦτο ἄγγελος τοῦ Θεοῦ!

Μόνος ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἠσθάνετο μοχθηρὰν χαρὰν.

Ὁ θάνατος τῆς Καικιλίας παρεῖχε λύσιν σώζουσαν αὐτόν.

Ὅτε ἡ μαρκησία τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἐνόησεν ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται.

Ἀναγινώσκων αὐτὴν ἠσθάνθη ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν.

Ἀνεμιμνήσκετο τῆς κραυγῆς τῆς Ζουάννας:

— Φύγε!

Ἐγνώριζεν αὐτὴν ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἐννοῇ ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀγανάκτησιν, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ, ὅτι δὲ ὁ χωρισμὸς αὐτῶν ἦν ἀφευκτός.

Ἦν λοιπὸν ἀπολωλώς.

Ἄλλως τε ἡ Ζουάννα ἐπάλασε πρὸς τὸν θάνατον, ἐν δὲ τῷ Κλαυδίῳ ἔβλεπεν ἀντίζηλον ὑπερισχύοντα αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὅτε ὁ Ζεαννίνος ἀφίκετο ἔξαλλος, ὅτε πάντες περιεκύκλωσαν αὐ-

τόν ἵνα μάθωσι τὸ συμβάν, ὅτε ὁ φύλαξ ἐβεβαίωσεν αὐτοὺς ὅτι εἶδε νεκρὰν τὴν δεσποσύνην, οὐχὶ ἐκ τυχαίου συμβάντος, ἀλλὰ φονευθεῖσαν ὑπὸ τῶν Κερανδάλ, ἤρξατο πάλιν ἐλπίζειν.

Ἐκέρθη ὅτι μεταξὺ τῆς Ζουάννας καὶ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης τῶν ληστῶν ἡ ρῆξις ἦτο βεβαία.

Πρὸς τοῦτοις αὐτὴ θὰ ἐκληρονόμει μέγα μέρος τῆς περιουσίας τῶν Φοντερόζ, οὗ ἦτο ἡ μόνη κληρονόμος μετὰ τῶν ὑπολειφθέντων Κερανδάλ.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν ἤλλαζεν ὄψιν.

Τις οἶδε μήπως διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος κατώρθου ν' ἀνακτήσῃ ὅ,τι ἔχανε.

Ἐνῶ δὲ προσεποιεῖτο θλίψιν, ἔμενε μεμακρυσμένος τῶν ἄλλων, βεβουθισμένος ἐν προσποιητῇ ἀπελπισίᾳ. Ὁ Βινίκ καὶ οἱ ἄλλοι ἀπῆλθον ἐν τάχει πρὸς τὴν Μαγνευμένην Πέτραν.

Ὁ στρατηγὸς μείνας εἰς τὸν πύργον προσεπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν μαρκησίαν, ἥτις μ' ὄλην τὴν ξηρότητα τῆς ψυχῆς αὐτῆς, ἤθιθανε τὸ μέγεθος τῆς πληξίας αὐτῆν συμφορᾶς καὶ ἐθλίβετο μέχρι θανάτου ὅτι ἀπεχωρίζετο τῆς θυγατρὸς ἐκείνης, ἀφ' ἧς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη εἶχε χωρισθῆ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὸ γεγονός.

Ὁ στρατηγὸς θέλων νὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν τῇ ἔλεγεν ὅτι τὸ δυστύχημα δὲν ἦτο ἔτι βέβαιον καὶ ὅτι ἔδει ν' ἀναμένωσιν ἀκριβεστέρως εἰδήσεις.

— Ἦτο πλήρης ζωῆς, στρατηγέ, καὶ ἀπαστράπτουσα τὴν εἶδατε πρὸ ὀλίγου ἀκόμη.

Εἶτα μετέπιπεν εἰς ἐσχάτην ἀπελπισίαν.

— Τετέλεσται· μοὶ κρύπτουσι τὴν ἀλήθειαν. Ἀπέθανεν!

Ἄ! τὰ τόσα πλοῦτη καὶ τὰ ἑκατομύρια, τὰ κατεφρόνει ἤδη καὶ θὰ ἔδιδε τὸ πᾶν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἔφερεν αὐτῇ ζῶσαν τὴν θυγατέρα της.

Πόσον ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ σφίξῃ τὴν περιλημμένην αὐτῇ Καικιλίαν εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας της καὶ νὰ ἀσπασθῇ μυριάκις τὸ θελητικὸν ἐκεῖνο στόμα!

Εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἔλους ἡ ἀμαξία τῶν δικαστῶν ἴστατο διαρκῶς. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἤρξατο ἀνησυχῶν, ὁ ἀνακριτὴς ἐσκέπτετο τὴν ἀνατεθεισάν αὐτῷ ἀνάκρισιν, ὁ δὲ Ἀριστείδης Κεσέρ ἔβλεπε μετὰ θλίψεως τὸν ἥλιον κατερχόμενον πρὸς τὸν ὀρίζοντα, διότι μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σχεδύγραφε.

Ὁ ἀναμενόμενος φύλαξ δὲν ἐφαίνετο, οἱ δὲ δύο δικασταὶ συνοουνοῦντο ν' ἀπέλθωσιν.

Ὁ Μισὸ ἔκρινε κατάλληλον τὴν στιγμὴν ἵνα ἀποκαλύψῃ τῷ κυρίῳ Ὁβερτὲν τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου, ὅτε ὁμᾶς ἰσπεὶν διήλθε πλησίον τῶν χωροφυλάκων.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ' Ἐστρέλ ἀπεχωρίσθησαν ἀφήσαντες τὸν Βινέκ νὰ προχωρήσῃ μόνος.

Ἐν μιᾷ λέξει ὁ εἰσαγγελεὺς ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐπ' αὐτοφῶρ!

Ὁ σεβαστὸς κύριος Ὁβερτὲν ἐταράχθη σφόδρα.

Πῶς! ἡ ὠραία ἐκείνη νεανίς, ἥτις ἔχαιρέτισεν αὐτοὺς πρὸ δύο ὥρων, αὐτὸς ὁ μαργαρίτης τῆς Βρεττανίας!

Δὲν ἠδύνατο νὰ το πιστεύσῃ.

Ἐπρεπεν ἐν τούτοις νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ὑπόθεσις.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπῆλθε γενικὴ ἀναστάσις.

Οἱ δικασταὶ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, οἱ δὲ χωροφύλακες ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Μισὸ ἐτέθησαν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Βινίκ.

Ὁ Σακορράφας πεζῇ ἔφθασε συγχρόνως μετὰ τοῦ φίλου τοῦ ἱπποκόμου!

Νέα ὁμως ἐκπληξίς ἀνέμενε αὐτούς.

Ἠρεύνσαν πανταχοῦ, μετὰ τῶν θάμνων καὶ τῶν σχίνων καὶ οὐδὲν εὔρον.

Ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἐφ' οὗ εἶχε πέσει ἡ Καικιλία ὑπῆρχεν ὀλίγον αἷμα μόνον. Εἰς ἀπόστασιν δὲ τριάκοντα βημάτων εὑρέθη τὸ ἐπίπτιον.

Ἀναμφιβόλως οἱ Κερανδάλ ἤρπασαν τὴν λείαν των ἀλλὰ ποῦ ἔφερον αὐτήν;

Καὶ οἱ δικασταὶ φθάντες ἐκεῖ μετ' ὀλίγον εὑρέθησαν ἐν ἀμηχανίᾳ διὰ τὸ παράδοξον τοῦ πράγματος. Δὲν εἰζευρον τί νὰ ὑποθέσωσιν.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν. Οἱ δικασταὶ ὑπέγραψαν ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ τῶν Ἰβ, Ἰακώβου καὶ Κορεντίνου Κερανδάλ.

— Εἶναι καὶ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ὁ Σακορράφας ὠνόμασε τὸν Κλαύδιον, ἐγγυώμενος διὰ τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ. Ὁ νέος οὗτος ἦν εἰς Ἐλβὲν παρὰ τῇ Ζουάννᾳ Τρελὰν πασχούσῃ, θὰ ἠγνῶει δὲ πάντως τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα.

Ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ διαφύγῃ ὁ ἔνοχος ὁ κύριος Ὁβερτὲν θὰ ἐπρωτίμα νὰ συλλάβῃ τοὺς πάντας καὶ τὰς γυναῖκας ἔτι καὶ τοὺς γέροντας.

Δώσαντες τὰς ἀναγκαίαις διαταγὰς οἱ δικασταὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Μορβιὰν ἀγούσαν, ἀφέντες τῷ Μισὸ καὶ τῇ συνοδίᾳ αὐτοῦ τὴν φροντίδα τῆς ταχείας συλλήψεως τῶν ἐνόχων.

Τὴν διαταγὴν ταύτην ἐκτελοῦντες ὁ Πισερόλ καὶ ὁ Κρελοὺς ἔκρουον τὴν ἐβδόμην ὥραν τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως τοῦ Πενοέ.

Εἰς τὸν κρότον ἐκεῖνον ὁ φύλαξ κύων ἤρξατο ὑλακτῶν παρατεταμένως καὶ ἀγρίως.

Ἡ Ροζίνα ἤθελε νὰ ἐφορμήσῃ, ἀλλ' ὁ Ἰβ εἶχεν ἐγερθῆ.

Διηυθύνθη ἡσύχως πρὸς τὴν θύραν κρατῶν φανάριον.

Τὰ πάντα ἦσαν ἀσφαλῶς κεκλεισμένα.

Διὰ τῆς θυρίδος διέκρινε πέντε ἱππεῖς παρατεταγμένους ἐπὶ τῆς πλατείας.

Ὁ Κρελοὺς καὶ ὁ Πισερόλ ἴσταντο πεζῇ ἐπὶ τῆς γαφύρας κρατοῦντες τοὺς ἵππους των ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ.

— Τί ζητεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Ἰβ.

— Ἀνοίξατε.

— Εἶναι ἀργά.

— Παλληκάρια! ἐψιθύρισεν ὁ Κρελοὺς.

Καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς νομίζει ὅτι ἐθκόλως θὰ συλληφθῶσιν.

Ὁ Πισερόλ ἐξηκολούθησε τὴν συνδιάλεξιν.

— Ἐρχόμεθα νὰ σᾶς συλλάβωμεν.

— Ποῖον νὰ συλλαβῆτε;

— Πρῶτον τὸν Ἰβ Κερανδάλ.

— Εἶμαι ἐγώ.

— Τέλος πάντων, ἰδοὺ εἰς λογικὸς ἀνθρωπος, ἐσκέφθη ὁ χωροφύλαξ.

Ἄλλ' ὁ Ἰβ διεψεύσεν αὐτόν.

— Ἀνοίγω εἰς ὅποιον θέλω, εἶπε. Δὲν εἶμαι ἔνοχος, καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

— Ἐμπρός, καλέ μου Πισερόλ, ἐσκέφθη ὁ Κρελοὺς. Αὐτὸς εἶναι Μορβιανός.

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ὑπέλαθεν ὁ χωροφύλαξ. Θὰ ἐξηγηθῆτε ἐκεῖ κάτω.

— Ἐνδιαφέρει ἐμέ. Δὲν θὰ δεχθῶ νὰ μὲ συλλαβῶν ὡς φυλοδόμιον.

— Ἀρνεῖσαι νὰ ὑπακούσῃς;

— Ἐννοῶ νὰ μείνω ἐλεύθερος. Ἄν οἱ δικασταὶ μὲ χρειάζονται, ἄς ἔλθουν ἐδῶ καὶ θὰ μὲ εὔρουν.

Ὁ Πισερόλ μετέβη ἵνα συμβουλευθῇ τὸν Μισὸ, ἀμέσως δὲ πάλιν ἐπανῆλθε.

— Δὲν ἀνοίγεις; εἶπε.

— Ὅχι.

— Αὐτὸ λέγεται ἀποστασία.

— Εἶναι δικαιοσύνη, ὑπέλαθεν ὁ Ἰβ.

— Καὶ οἱ ἀδελφοί σου Ἰακώβος καὶ Κορεντίνος;

— Συμφωνοῦσι μὲ ἐμέ.

— Ἐφόνευσαν τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Ποῦ εἶναι;

— Δὲν τοὺς φυλάττω.

Ὁ Πισερόλ τότε ἐν ἄρχᾳ ἀγανακτήσει ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀνωτέρου του.

Ὁ Μισὸ ἐπροχώρησεν.

— Ἰβ, εἶπεν, ἡ ἀντίστασις δὲν εἶναι φρόνιμον πρᾶγμα. Δὲν πρέπει ν' ἀντιστῆς εἰς τὰς ἀρχάς. Ἐχομεν διαταγὴν νὰ σᾶς συλλάβωμεν καὶ τοὺς τρεῖς.

— Δὲν θὰ ὑπακούσω εἰς ἀδικὸν διαταγὴν. Ποτὲ δὲν ἔκαμα κακόν.

— Θὰ σὲ ἐλευθερώσουν.

— Δὲν θὰ πατήσω εἰς φυλακὴν.

Ὁ Μισὸ ἀπεσφόγγισε τὸ μέτωπόν του, ὅπερ μ' ὄλον τὸ ψῦχος περιερέετο ὑπὸ ἰδρώτος.

— Θὰ διαρρήξωμεν τὴν θύραν, εἶπε.

— Θὰ σᾶς φονεύσωμεν ὅλους.

— Τὸ θέλεις;

— Εἶσαι ἀλαζών.

— Εἶμαι Βρεττανός.

Ἀνωθεν τῆς θύρας παράθυρόν τι ἠνεώχθη.

Ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ Κορεντίνος προέβαλον ἔνοπλοι.

— Τραβηχθῆτε, εἶπεν ὁ Κορεντίνος εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Ὁ ἐνωμοτάρχης συνήθροισε τοὺς περὶ αὐτὸν ἀνδρας.

— Χαίρετε, εἶπεν εἰς τοὺς παλαιούς φίλους τοῦ θὰ ἐπανέλθωμεν.

— Μισὸ! ἐκάλεσεν ὁ Ἰακώβος.

— Τί θέλεις;

— Ἄκουσον μίαν φιλικὴν συμβουλήν.

Μὴν ἔλθῃς εἰς βολὴν τοῦ τουφεκίου μου!
Σὲ εἰδοποίησα.

— Καλὰ!

— Ἀκούεις; Πρόσεξε. Καλὴν νύκτα!
[Ἐπιτετα συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Μία ψυχή, ποῦ ἐφόρει στέμμα, φεύγει...
Καὶ μόνον ἕναν ἴσκιον εἰς τὸν κόσμον
Ἄπ' τὸ μεγάλο ἀφίνει ὄνομά της...
Ὅσα ἴς τὸν κόσμον ζήτε καὶ ὅσα ἀκόμα
Θὰ γεννηθῆτε ἴματα, εὐσπλαγχνά ἰδέτε,
Στὸ θάνατό της καὶ μάθετε ταῖς τύχαις
Ἐνός μεγάλου, ποῦ πέφτει, βασιλείου,
Κ' ἐνός ὅπου γεννιέται...

(ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἀρχαία τραγωδία).

Ἄν ἦτο εὐσπλαγχνία, ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τοῦ Φεβρουαρίου 1265 καλύψασα ἐν τῷ οὐρανῷ τὰς ἀκτίνας τῶν ἀστέρων καὶ μὴ ἐπιτρέψασα εἰς αὐτὰς νὰ ἴδωσι τὸ φρικώδες ἐκεῖνο πεδῖον, διατὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καθ' ἐκάστην ὅπως φωτίσῃ πράξεις, ἃς ἡ νύξ δὲν ἔχει ἀρκοῦντως πυκνὰ σκότη ὅπως καλύψῃ;

Ἦγρὰ καὶ βαρεῖα ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὴν κοιλάδα τῆς Παναγίας τῆς Γρανδέλας. τὴν κλαγγὴν τῶν συγκρουομένων ξιφῶν, τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν ὄπλων, τὴν ποδοβολὴν τῶν ἵππων, διεδέξατο σιγή, — σιγή καὶ σκότος, φοβεροὶ σύντροφοι τοῦ θανάτου!...

Μόνον τῇ δε κάκεισε ἠκούετο ὁ ὀλολυγμὸς θνήσκοντος, τὰ ὀνόματα τοῦ πατρός, τοῦ υἱοῦ, ὃν ἐπεκαλοῦντο τινὲς τῶν ψυχορραγούντων... ἀλλ' ὁ θρῆνος ἦτο ἀσθενής, ὡς ἡ μόλις κινουσα τὰ φύλλα τῶν δένδρων πνοῇ τοῦ ἀνέμου, καὶ παρήρχετο χωρὶς νὰ ταράττῃ τὴν ἐπίσημον ἐκεῖνην ἡρεμίαν. Ἐν τῷ κόσμῳ πάντα εἶναι πόλεμος! ἀλλὰ τὸ θηρίον καταβροχθίζει καὶ ἐπανερχεται εἰς τὸ δάσος του, ἐνῶ ἡμεῖς — ἀγνωσθ, ἂν μωρότεροι ἢ ἀγριώτεροι — τολμῶμεν νὰ καυχώμεθα διὰ τὴν καταστροφὴν, καλοῦντες αὐτὴν νίκην, καὶ εὐχαριστοῦμεν ἐπ' αὐτῇ τὸν Ἰψιστον, ὡσανεὶ ἠθέλομεν νὰ ἔχωμεν αὐτὸν συνεργάτην ἐγκληματοῦντες.

Ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ ἐπιπτεν ἐπίσης ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν τε Ἀπουλιῶν καὶ τῶν Προθηγκιανῶν, — τὸ κατ' ἐμὲ δέ. ὅταν βλέπω τὴν δρόσον πίπτουσαν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, φρονῶ ὅτι ἡ φύσις θρηνεῖ ἐπὶ τῆς δυστυ-

χοῦς γενεᾶς τῆς κόνας... Ὡ! ἄς εἰσηκούετο τοῦλάχιστον ἡμέραν τινὰ ὁ θρῆνος ἐκεῖνος! — Πάντες εἶχον ἐγκαταλειψῆ τὸς ἐν τῷ πεδίῳ πεσόντας Ὁ ἠττηθεὶς ἐζήτει ἔντρομος ἄσουλόν, ὅπου νὰ φύγῃ τὸ ἐχθρὸν ξίφος.

Ὁ νικητὴς ἠσχολεῖτο πίνων μετὰ τοῦ οἴνου τὴν λήθην τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ... Τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐδέετο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του καὶ θὰ τὸν ἔθαπτεν. Ἐν τοσοῦτῳ, οἱ νεκροὶ μετὰ τῶν νεκρῶν, καὶ οἱ ζῶντες ἄς χαρῶσι.

Περιτετυλιγμένος ἐν μέλανι μανδύα, ἀνθρωπὸς τις κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ Λίθου τῶν Ροῦδων, βαδίζων πρὸς τὴν πεδιάδα τῆς Παναγίας.

Προηγεῖτο μέγας μολοσσός, ὅστις κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων φανὸν ἐφώτιζεν αὐτῷ τὴν ὁδόν. Ἐκ τῆς περιβολῆς ἐφαίνετο ἱερεὺς, εἶχε τὸ πρόσωπον σχεδὸν ἐντελῶς κεκρυμμένον ἐν τῇ καλύπτρᾳ τοῦ μανδύου του, καὶ ὁμως ἐκ τοῦ ὀλίγου μέρους. ὅπερ ἐφαίνετο, θὰ τὸν ἐξελάμβανε τις ὡς τὸ πονηρὸν πνεῦμα, ὅπερ ἤρχετο νὰ χαρῆ τὸς καρποὺς τοῦ πειρασμοῦ του.

Ἐχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀλλ' οὐδεμίαν ψιθυρίζων προσευχὴν, ἐπορεύετο διὰ μέσου τῶν νεκρῶν, παρετήρει αὐτοῦς, τοὺς κατεπάτει, καὶ διήρχετο.

Ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν ἀνεζήτει ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεφώνησεν ἐν στενωχωρίᾳ:

— Καὶ ὁμως μοὶ εἶχον ὀρκισθῆ ὅτι ἐφονεύθη!

Ἔστη ἐπὶ μικρὸν, εἶτα ἐπανελάβε τὰς ἐρεῦνας του. Ἐκεῖ ὅπου ἡ σφαγὴ ἦτο μεγαλύτερα, ἐν μέσῳ σωροῦ πτωμάτων φρικωδῶς ἠκρωτηριασμένων, πατήσας ἐπὶ τινος κεφαλῆς, ἤκουσεν ἀσθενῶς φωνὴν λέγουσαν θρηνωδῶς:

— Ἐλεος!... εἶσαι χριστιανός! ἱερεὺς τοῦ Κυρίου! καὶ πατεὶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ψυχορραγούντος;

— Ποῖος εἶσαι; Μὲ ἀπατᾷ ἡ ἐλπίς; Εἰπέ μοι, ποῖος εἶσαι;

— Ἀνθρωπὸς ἀποθνήσκων.

Ὁ ἱερεὺς ἐκρύβη ἔτι μάλλον ἐν τῇ καλύπτρᾳ τοῦ μανδύου του, ἔλαβε τὸν φανὸν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ κυνός, ἐπλησίασεν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ψυχορραγούντος καὶ ἐν ἀγρίᾳ χαρᾷ ἀνέκραξεν:

— Εἶσαι ὁ Μαμφρέδης;

— Ἦμην Μαμφρέδης, τῶρα εἶμαι ἀπλοῦς ἀνθρωπὸς θνήσκων... Ὡ! ἂν ποῖν ἢ παρουσιασθῆ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Θεοῦ, ἤθελες δι' εὐσπλαγχνίαν, ἄγιε πάτερ.

— Ὅμιλει, βασιλεῦ τῆς γῆς, χαίρω ἀκούων...

— Ὁ οὐρανὸς λοιπὸν σὲ ἀπέστειλε... ἀλλὰ μὴ μὲ ὀνομάζεις βασιλέα... τὸ στέμμα, τὸ ὅποιον ἐφόρεσα διὰ τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Αἰώνιος μοὶ τὸ ἀφῆρесе διὰ τοῦ θανάτου. Θέλεις ν' ἀκούσης τὴν ἐξομολόγησίν μου;

— Εἶναι τὸ καθήκόν μου... Ἀλλὰ πῶς νομίζεις νὰ ἐξευμενίσῃς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην;

— Ἦκουσα πάντοτε νὰ λέγωσιν ὅτι

τὸ μεγαλειότερον ἀμάρτημα, τὸ ὅποιον διέπραξεν ὁ Κάϊν, ἦτο ὅτι ἐδυσπίστησεν εἰς τὸ θεῖον ἔλεος... Ἄφες εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δύναται, τὴν φροντίδα νὰ μὲ συγχωρήσῃ, καὶ πρόσεξε εἰς ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω... θὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὴν θλιψὴν τῆς ψυχῆς μου, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὰ ἀμαρτήματά μου καὶ σὺ θὰ μοὶ δώσης τὴν συγχώρησιν.

Ὁ ἱερεὺς ἐκάθησε χαμαὶ, ἐποίησεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς χειρὸς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐψιθύρισε εὐχὴν τινὰ καὶ εἶπε:

— Λέγε, βασιλεῦ, εἶμαι ἔτοιμος.

— Πάτερ μου!... Πάτερ μου!... θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ... διαρρηγνύεται ἡ καρδιά μου.

— Ἐχε θάρρος... τόσον εὐκόλως ἀποθαρρύνεσαι;

— Ὅχι, ἐλπίζω... Αἱ χεῖρές μου ἔχυσαν τὸ αἷμα ἐκεῖνο, ἐπ' οὐ ὀλισθήσας ἔπεσα διὰ παντός... Ὁ θρόνος μου, φέρων τὸ βάρος ἀπαισίου ἐγκλήματος, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, συντριψκς μετ' ἐμοῦ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου... Ἰδέ με καὶ φρίζον, πάτερ... ἀλλὰ μὴ φύγῃς, πρὸς Θεοῦ!... Ὁ Μαμφρέδης εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου...

— Τί! εἶσαι πατροκτόνος;...

— Πατροκτόνος!... — καὶ ἐπὶ μακρὸν οὐδεὶς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἀνοιξῇ τὸ στόμα — Ἐπὶ τέλους ὁ Μαμφρέδης ἐπανελάβε: Ναί, πατροκτόνος!... μὴ ὀμιλήσῃς, διότι οὐδὲν θὰ μοὶ εἴπῃς, τὸ ὅποιον ἡ συνειδήσις δὲν μοὶ εἶπε χιλιάκις... οὐδὲ πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ δυνηθῆς νὰ μοῦ κατασπαράξῃς τὴν καρδίαν, ὅσον ἐκεῖνη μὲ κατεσπαράξε...

Ἄν οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως δύνανται νὰ ἐξαγγίξωσι τὰ ἐγκλήματα... ὦ! φοβερόν ὑπῆρξε τὸ ἐγκλήμα μου... ἀλλὰ καὶ μοναδικοὶ οἱ τῆς συνειδήσεώς μου ἔλεγχοι... Ἦτο ἡ νύξ τῆς 13 Δεκεμβρίου. Ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἀσθενής, καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεν παρὰ τὴν κλίνην του... Ἡ βασιλικὴ χλαμὺς καὶ τὸ στέμμα ἦσαν ἐπὶ τινος οὐ μακρὰν κειμένης τραπέζης... μὲ κατέλαβε τὸ δαιμόνιον... οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ στέμματος... ἐσκέφθην τὴν ἐξουσίαν... ἐσκέφθην τὰς κατακτήσεις... εἶδον εἰς τοὺς πόδας μου βασιλεῖς ἠττημένους καὶ λαοὺς ὑποταγμένους... ἐβύθισα τὸ βλέμμα μου εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, καὶ ἐν ἐκάστῳ τούτων εἶδον τὸ ὄνομά μου ἀκτινοβολοῦν ἐκ φήμης... Ὅσῳ περισσότερον παρετήρουν τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος, τόσῳ περισσότερον μοὶ ἐφαίνοντο λάμποντες...

Ἐξέτεινα τὴν χεῖρα, ὅπως ἀρπάσω αὐτό, ἀλλ' ἀπέσυρα αὐτὴν ἀμέσως... Καὶ περ ἐκαθήμεν μετὰ τοῦ Φρειδερίκου καὶ τοῦ διαδόχου, ἡ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο μετὰ ἐμοῦ καὶ ἐκεῖνου... Ἡ ψυχὴ μου ἐσκοτίσθη, εἶδον τὸν πατέρα μου... ἐκοιμάτο... ἀσθενὴς πνοὴ ἐδείκνυε μόνον ὅτι ἔζη ἔτι... Ἡ ψυχὴ μου ἐπεκαλέσθη ἀπὸ τῶν ἀδύτων αὐτῆς τὸν θάνατον, ὅπως λάβῃ τὸ λείψανον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς!... Τὰ χεῖλη τοῦ αὐτοκράτορος ἐκινήθησαν, καὶ ἤκουσα αὐτοῦ ψιθυρίζοντος καθ' ὕπνου:

— Ἦκουσα πάντοτε νὰ λέγωσιν ὅτι

τὸ μεγαλειότερον ἀμάρτημα, τὸ ὅποιον διέπραξεν ὁ Κάϊν, ἦτο ὅτι ἐδυσπίστησεν εἰς τὸ θεῖον ἔλεος... Ἄφες εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δύναται, τὴν φροντίδα νὰ μὲ συγχωρήσῃ, καὶ πρόσεξε εἰς ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω... θὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὴν θλιψὴν τῆς ψυχῆς μου, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὰ ἀμαρτήματά μου καὶ σὺ θὰ μοὶ δώσης τὴν συγχώρησιν.

— 'Ο Κοράδος θά φέρη τὸ στέμμα... ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης εἶναι ἡ δόξα μου, ὁ νοῦς μου, ὁ βραχίων μου. Πτωχὲ πάτερ! φωνή τις μοι ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς, καὶ ἔδραξα τὰ χεῖρα ἐπὶ τῇ ἀπαισίᾳ ἰδέα· ἡ συντριβὴ δὲ τῆς καρδίας μου ἐξεδηλώθη διὰ δύο παχυτάτων δακρῶν, τὰ ὅποια ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρεῶν μου... Ὑψωσα τὴν χεῖρα, ὅπως τὸν ἀφυπνίσω... ἐκοιμάτο τόσο ἡσύχως!... Ἐπειτα εἶναι ἀνάγκη, ὅπως μὴ υἱὸς τις γίνῃ πατροκτόνος, νὰ βλέπῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ του; Δὲν τὸν ἀφυπνίσω. — Ἡ κεφαλή, ἡ ὁποία δύναται νὰ μελετήσῃ τὸν θάνατον τοῦ γεννήσαντος εἶναι ἀξία τοῦ πελέκως ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, καὶ τῆς κολάσεως ἐν τῇ μελλούσῃ. — Αἱ ἀκτίνες τοῦ διαδήματος μὲ ἐγοήτευον, ἐπαυξάνουσαι τὴν θηριωδίαν μου... ἐνώπιον αὐτῶν ἐβασανίζομην ὑπὸ ἀπάτου ἀγωνίας... Ἀφοῦ ἐσκέφθην ἐπὶ ὀλόκληρον ὄραν, ἡ πατροκτονία δὲν μοι ἐφάνη τόσο πολὺ φοβερόν... ἡ δόξα καὶ ἡ ἐξουσία μὲ ἐθάμβουν, ὡς δύο ἥλιοι· τὸ ἐγκλημα μοι ἐφαίνετο ὡς μικρὸν νεφύδιον, ἐπὶ οὐρανοῦ ὅλως αἰθρίου. Δὲν εἶδον τὸν Θεόν, διότι ἡ καρδιά μου εἶχεν ἀποσκληρυνθῆ... ὁ δαίμων ἐνίκησε... μὲ ἀνεχαιτίττει μόνον ἡ ἰδέα ὅτι τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου θά ἔμενε πεπηγμένον ἐπὶ τῶν χειρῶν μου, ὅτι θά ἤκουον τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πνοήν, ὅτι θά ἔβλεπον τὸ ὕστατον αὐτοῦ βλέμμα... ὦ! τὸ βλέμμα τοῦ θνήσκοντος...

• Ἐν τούτοις, ἤκουσα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ ὄνομά μου. Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἠδύνατο κάλλιστα νὰ διασκεδάσῃ τὴν φοβερὰν πρόθεσιν μου· ἀλλὰ, ἐπὶ τοῦ κρημονοῦ ὦν τῆς ἀτιμίας, δὲν ἠθέλησα ν' ἀκούσω φωνῆς ἀναχαιτιζούσης με ἀπὸ τῆς πτώσεως...

• Ἐπειτα ἀσυνειδήτως τὴν χεῖρα καὶ ἡ χεὶρ μου ἐτέθη ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ στόματος. Κωλυθείσης οὕτω τῆς πνοῆς, ὁ ἀὴρ ἐξήλθεν ὡς ὀλολυγμὸς πνιγόμενος... ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν... Ἰδέα τις ἤστραψεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἄδην, ὅθεν εἶχεν ἐξέλθῃ.

• Ἄν τὸ προσκεφάλαιον, ἐσκέφθην, ἐφ' οὗ ἀνέπαυε τὴν κεφαλὴν ὁ αὐτοκράτωρ, ἐτίθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του... οὔτε αἷμα... οὔτε βλέμμα... Ἠγέρθην δι' ἐνὸς πηδήματος... αἱ κνημαὶ μου καὶ αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον... ἤμην καθιδρῶς... ἤμην ὅλος ἐγκλημα... ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης... ἀπέσυρα τὸ προσκεφάλαιον, καὶ ρίψας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ ἐπίεσα διὰ τῶν γονάτων μου...

• Ἐγὼ, ὁ Μαμφρέδης, διέπραξα τὴν πατροκτονίαν... καὶ ἔλαβον εἴτα τὴν στάσιν ἀνδρὸς προσευχομένου ἐν συντριβῇ καρδίας εἰς τὸν Ὑψιστον.

Ὁ Μαμφρέδης, καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς φρικώδους ἐκείνης ἀναμνήσεως, κατελείφθη ὑπὸ ἀγωνίας. Μικρὸν τι ζωῆς ὑπελείπετο αὐτῷ, καὶ ὅμως ἡ μεγίστη τῶν ὄσων ὑπέφερε ποτὲ θλίψεων ἔμελλε νὰ δηλητηριάσῃ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμάς.

Μόλις συνῆλθεν, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας καὶ

ἐψηλάφει· μὴ εὐρίσκων δὲ τὸ ἀναζητούμενον, εἶπεν:

— Ἄ! ἔφυγεν ὁ ἱερεύς... ἡ ἐξομολογήσις μου τὸν ἐφυγαδέυσε...

— Δὲν ἐκινήθην... καθῆμαι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, βασιλεῦ, εἶπε μετὰ πνιγόμενης φωνῆς ὁ πνευματικός.

— Δὲν ἠσθάνθης τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου ἀνορθουμένας ἐκ φρίκης;

— Ἐξακολουθεῖ ἐξομολογούμενος τὰ μεγαλείτερα σου ἐγκλήματα.

— Μεγαλείτερα!... Ἡ πατροκτονία, πάτερ, δὲν σοὶ ἐμπνέει φρίκην;

— Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἐγκλημα δυνάμενον νὰ καταστήσῃ βραδύτερον ἢ ταχύτερον τὸν σφυγμὸν μου... ἐξομολογήσου... ἐξομολογήσου...

— Δὲν ἀνετράφεις λοιπὸν ἐν ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Εὐαγγελίου; Δὲν ἐξομολογεῖται τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ εἰς ἱερέα ὁ Μαμφρέδης;

— Ἀθῶα ψυχὴ ἦλθον ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων... Ἡ μήτηρ μου ἐχάρη διὰ τὸν εὐγενῆ τόκον τῆς... Ὁ πατὴρ μου ἠχάρισθη τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ ἐναρέτῳ υἱῷ του. Κατὰ τὴν εὐτυχὴ ἡὼ τῆς ζωῆς μου, ἠγάπησα πάντα τὰ δημιουργήματα... τὰ ἀγαθὰ, διότι ἦσαν ἀγαθὰ· τὰ πονηρὰ, διότι ἠδύνατο νὰ γίνωσιν ἀγαθὰ...

• Εἰς ἄθλιος ἐδηλητηρίασε τὴν ζωὴν μου καὶ μὲ ὤθησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας... Τὸν ἐξωλόθρευσα... Τὴν ἐξομολογήσῃ σου μόνον εἰς δαίμων ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ... καὶ σὺ, βασιλεῦ, μὲ κατέστησας δαίμονα.

— Οἱ λόγοι σου... ἡ μανία...

— Ἀπόδος μοι τὴν ἀθφότητά μου... τὴν ἀθφότητά μου... Εἶμαι ὁ Καζέρτας... Ἰδὲ τὸ πρόσωπόν μου πῶς παρεμορφώθη ὑπὸ τοῦ ἄλγους... Τὰ ἐγκλήματα μου εἶναι ἰδικὰ σου... ἐγὼ θά τιμωρθῶ δι' αὐτὰ! ἀλλ' ἡ αἰωνία δικαιοσύνη θά τὰ προσθέσῃ ἐπίσης εἰς τὰς βασιάνους σου.

— Φύγε ἀπ' ἐμπροσθέν μου.

— Ἀπ' ἐμπροσθέν σου! καὶ διατί; Δὲν ἦλθον ὡσεὶ προσκεκλημένος εἰς τὸ νυμφικὸν συμπόσιον τοῦ θανάτου σου;

— Καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκω...

— Καὶ δὲν εἶναι τώρα εἰκοσι καὶ ἐπέκεινα ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια ζῶ μόνον καὶ μόνον ὅπως σὲ ἰδῶ ἐκπνέοντα;

— Πήγαινε, σὲ ἐξορκίζω...

— Καὶ εἰς τὸ ὄνομα ποίου; Τοῦ Θεοῦ; τὸν ἠρνήθην ἐξ αἰτίας σου... Τῆς τιμῆς μου; σὺ μοὶ ἤσπασες αὐτήν... Μὴ εἰς τὸν ἔρωτα τῆς συζύγου μου; ἀλλὰ σὺ τὴν ἠτίμασες... Μὴ εἰς τὰ τέκνα μου; ἀλλ' ἐξ αἰτίας σου ὑπῆρξα πατὴρ τέκνου, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἰδικόν μου... Ἄφες λοιπὸν τοὺς ἐξορκισμούς, βασιλεῦ.

— Οἱ δαίμονες φεύγουσιν ὅταν ἰδοῦν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν θά παύσῃ βασανίζων τὸν ψυχορραγούντα;

— Ὅχι... Ἐπίτρεψον μάλιστα, βασιλεῦ μου, νὰ καθίσω ὅπως εὐφρανθῶ βλέπων τοὺς σπασμούς τῆς ἀγωνίας σου.

— ὦ! φύγε, θηριώδη, ἄφες με νὰ ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ.

— Ὅχι... ἐπλήρωσας ποτήριον ἀπελ-

πισίας, τώρα δὲ μὴ μοὶ ἀρνῆσαι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σοὶ τὸ προσφέρω.

— Ἡ συνειδήσις σου...

— Ἡ συνειδήσις μου! δὲν σοὶ τὸ εἶπον ἤδη ὅτι θά ἐτρόμαζε καὶ αὐτὸν τὸν Σατανᾶν, ἂν τὴν ἔβλεπε; Δὲν σοὶ τὸ εἶπον ὅτι αὕτη εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν σου;

— Προδότα!

— Σιώπα, αἰσχρὲ! Δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προσποιούμενος φιλίαν, μοὶ ἤρπασες τὴν τιμὴν τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἠγάπων μέχρι παραφροσύνης; Σὺ ὑπῆρξες ὁ προδότης, ὅτε μεθῶν ἐξ ἰσχύος, μὲ ἐπλήρωσες ἀτιμίας. Πρόσεξε, ἐξητελισμένον πλάσμα, μὴ ἐκπέμψης οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν... καὶ ἂν ἐν τῇ κατατροχούσῃ σε μανίᾳ αἰσθανθῆς τὴν ἀνάγκην νὰ καταρασθῆς, καταράσθητι σὲ αὐτόν... ἐγὼ κατωρθώσω νὰ σὲ καταβάλω καὶ τώρα σὲ ποδοπατῶ.

— Ἄν ἡ φωνὴ τοῦ βασιλέως, καὶ περικειμένου ἐν τῇ κόνῃ, ἤξῃ ἄλλον δικαστήν, πλὴν τοῦ Αἰωνίου, θά σοὶ ἔλεγεν ὅτι ἡ Σπίνα, πρὶν ἢ συρθῆ ὑπὸ σοῦ εἰς τὸν βωμόν, μὲ ἠγάπα καὶ σύζυγόν τῆς μὲ ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀσπίλους αὐτῆς ἀγκάλας.

— Σὲ ἠγάπα... καὶ ἐτιμωρήθη.

— Δὲν ἀπωλέσθη ἐν τῇ πυρκαϊᾷ τοῦ φρουρίου;

— Τὴν ἐφόνευσα...

— Ἄ! ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ...

— Καὶ ἔρριψα τὸ ἐγκλημα μου κατὰ τῆς κεφαλῆς σου.

— Αὕτη δὲν θά μὲ κατηγορήσῃ... ψυχὴν ἀντιψυχῆς... ὅ,τι δύναται νὰ ὑπερασπισθῆ θά ὑπερασπισθῆ... ἀλλ', ὦ Κύριέ μου, ἐλέησόν με διὰ τὰ ἄλλα.

— Εἶναι πλέον ἀργά... κακῶς ἐξαγνίζεις τὸ ἐγκλημα σου ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ θανάτου... Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ;

— Ἐνθυμοῦμαι ὅτι φοβερὰ ὑπῆρξαν τὰ ἀνομήματά μου· ἀλλ' ἡ ἀπειρος ἀγαθότης ἔχει τόσο εὐρείας ἀγκάλας, ὥστε δέχεται πάντα ὅστις ἠθέλε ζήτησῃ συγχώρησιν.

— Εἶναι γεγραμμένον: Σοὶ ἔτεινα τὴν χεῖρα καὶ σὺ ἠδιαφόρησας. Σὲ ἐκάλεσα καὶ σὺ δὲν μοὶ ἀπεκρίθης. Περιεφρόνησας τὰς ἐντολάς μου καὶ κατεφρόνησας τοὺς λόγους μου. Τώρα γελῶ βλέπων σε θνήσκοντα καὶ ἀγάλλομαι διότι σὲ εὗρεν ἐκείνο τὸ ὅποῖον ἐφοβεῖσο.

— Ἄλλ' εἶναι ἐπίσης γεγραμμένον:

Ἐκ τοῦ ἐλέους τοῦ Κυρίου εἶναι πλήρης ἡ γῆ, καὶ ὁ Παντοδύναμος θὰ κρίνῃ τὸ πλάσμα κατὰ τὴν εὐσπλαγγίαν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν δικαιοσύνην του.

— Τὸ μέτρον τῆς ὀργῆς εἶναι πλήρες... κατεδικάσθη καὶ σοὶ λέγω ὅτι ἐλπίζεις ματαίως.

— Σὺ ἐλπίζεις ματαίως... ἂν πιστεύης ὅτι δύνασαι νὰ μὲ βυθίσῃς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ, κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ὑπερτάτη εὐσπλαγγία μὲ εὐφραίνει διὰ τῆς ἐλπίδος... Ἀκούεις, ὦ ἄνθρωπε, τὸν ψίθυρον τῶν σκωλήκων σου; Οὗτοι σοὶ λέγουν ὅτι,

ἐνῶ θέλης νὰ βασανίσῃς, βασανίζεσαι...

— Βεβαίως ἐγὼ εἶμαι ὁ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην βλέπων ἀνοιγομένους τοὺς τάφους καὶ ἐξερχομένους τὰς ψυχὰς τοῦ πατρός, τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν υἱῶν, τοὺς ὁποίους ἐφρόνευσα, ὅπως περικυκλώσουν τὴν κλίνην τῆς ἀγωνίας μου... Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀκούων τοὺς χλευασμούς, δι' ὧν συνοδεύουν τὸν θανάτὸν μου... Διὰ σὲ κατέρχονται οἱ ἄγγελοι τοῦ Παραδείσου, φέροντές σοι τὴν εἰρήνην... Διὰ σὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Παντοδυναμίου κατέρχεται ἀκτίς δόξης, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰς οὐρανόσφαιρας εὐφροσύνας ἢ μακαρία ψυχῆ... Εἰπέ μοι, κολασμένη, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, τί θὰ ἀντιτάξῃς κατὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου;

— Τὴν μετάνοιάν μου.

— Κατὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κορράδου;

— Τὴν μετάνοιάν μου.

— Κατὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ σου;

— Ποίου υἱοῦ μου;

Εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀπόστασιν, ἠκούσθη κλαυθμηρὰ φωνὴ ψιθυρίζουσα:

— Ἰόλη!...

Ἐδραμεν ὁ Καζέρτας, παρετήρησέ τινα ψυχορραγοῦντα, ἤπασεν αὐτὸν καί, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπος, εἰς ἄλλην προσκαλούμενος ζωὴν, ἀντίσταται ἐπ' ὀλίγον ἔτι κατὰ τῆς ἰσχύος τοῦ θανάτου, τὸν ἔσυρε παρὰ τὸν Μαμφρέδην καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὠρυόμενου ἀγρίως:

— Ἰδοὺ ὁ υἱός σου... ὦ! ἡ ἐκδίκησίς μου εἶναι πλήρης.

Εἶτα καθήσας ἔστρεψε τὸ φῶς τοῦ φανού πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα πρόσωπα, ὅπως ἴδῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς ὀδύνης των.

Ὁ Μαμφρέδης, ἀναγνωρίσας τὸν θνήσκοντα, τὸν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων καὶ ὑποστηρίζων αὐτὸν ἔλεγεν ἐν ἀκράτῳ θλίψει:

— ὦ Ρογήρε!... ὦ υἱέ μου!... ἡ καρδιά μοι τὸ ἔλεγεν... εἰς ποῖαν θέσιν σὲ ἐπαναβλέπω, Ρογήρε;

Ὁ ταλαίπωρος νέος ἠνέωξε μετὰ κόπου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠρώτησε:

— Ποῦ με ἔφεραν;

— Εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς βασιλέως... εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς πατρός... ἀπήντησεν ὁ Καζέρτας.

— Πατρός!... βασιλέως!... Ποῖος εἶναι ὁ πατήρ μου;... Μὴ σὺ, ὦ Μαμφρέδη;

— Συμφορὰ! εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἀμαρτίας περίπτους αἱματος!...

— Σκότη λύπης με ἐβασάνιζον... ἔζησα τὴν ζωὴν τῶν δακρύων... ἐγκλήματα, ἀγωνίαι, ἔλεγχοι συνειδήσεως... πάντα ἀνταμείβονται ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τοῦ ἐναγκαλισματος... εὐλογῶ τὴν ζωὴν...

— Εὐφραίνου ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκας... χαίρου διὰ τὸν πατροκτόνον πατέρα...

— Τίνος εἶναι ἡ φωνὴ αὕτη, πάτερ;... καθιστᾷ ἀλγεινότερας τὰς πληγὰς μου...

— Εἶναι φωνὴ δούλου, ὑβρίζοντος τὸν θνήσκοντα κύριόν του...

— Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Καζέρτα... τὴν ἀναγνωρίζεις, Ρογήρε;

— Σὲ ἀναγνωρίζω ὡς ἀνόσιον... ἀλλὰ πρόσεξε... βραχεῖα εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ θρήνου τῶν ἄλλων πηγάζουσα χαρὰ... Μαύρη μοῖρα σὲ περιμένει, Ρινάλδε... Κινεῖς τὴν κεφαλὴν χλευαστικῶς;... ἐκ τῆς ἀβύσσου τῆς ἀθλιότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ μὰς ἔρριψεν ἡ μοχθηρία σου, θεῶμαι τὸ τέλος σου καὶ νομιζῶ ὅτι κάθημαι ἐπὶ θρόνου δόξης... Οἱμοι!... οἱ λόγοι χάνονται ἐπὶ τῶν χειλέων μου... πάτερ, ἐσώθη ἡ Ἰόλη;

— Ἐσώθη.

— Ψεύδεσαι, εἶναι αἰχμάλωτος.

— Εἶπεν αἰχμάλωτος!... Εἰς ποῖον ἐμπιστεύθης τὴν προσφιλεῖ κόρην;

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι; εἰς τὸν Προκιδαν.

— Τότε δάγκασον τὴν γλῶσσάν σου.

Ὁχι... ἡ Ἰόλη ἐσώθη... Πάτερ, σὲ ἀφίνω.

— ὦ υἱέ μου!

— Διατί θρηνεῖς;... βλέπω τὸν θάνατον μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς, μετὰ τῆς ὁποίας σὲ εἶδον, ὦ προδομένε πάτερ... Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε βάσανος... εἶναι δὲ εὐσπλαγγνία δι' ἐμὲ ὁ θάνατος... Βάδισμα δι' ἐμὲ ὑπῆρξε τὸ αἷμα τῆς μητρός μου... ἐπιθανάτιον δὲ χρῖσμα τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου... Ἐζῆσε ποτὲ ψυχὴ μᾶλλον ἀξιοθρήνητος ἐν τῷ κόσμῳ;

— ὦ υἱέ μου;

— Σφιγγε με ἰσχυρῶς... δός μοι τὴν χειρὰ σου, πάτερ... τρέχω νὰ λάβω τὴν ἀμοιβὴν τῶν βασάνων μου.

Ἐφερε τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του εἰς τὰ χεῖλη του καὶ τὴν ἠσπᾶσθη... Εἶτα προσεπάθησε νὰ φθάσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε... Ἡ χεῖρ τοῦ Μαμφρέδου ἐπανέπεσε... καὶ ὁ Ρογήρος δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Τίς θὰ με μεμφθῇ, ἂν — ὡς ὁ Τιμάντης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀγαμέμνονος, — παραλείπω καὶ ἐγὼ τὴν περιγραφὴν τῶν συναισθημάτων, ἅτινα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην συνετάραζαν τὸν Μαμφρέδην; Τίς θὰ ἠδύνατο; ἢ τίς θὰ ἀπεπειράτο τοῦτο τοῦλάχιστον; Παρέρχομαι λοιπὸν ἐν σιγῇ τὸ τέταρτον τῆς ὥρας, ὅπερ διέρρευεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ρογήρου, ἀχρι τῶν ἐπομένων τοῦ βασιλέως λόγων:

— Ὁ θάνατός μου δὲν θὰ ἦναι ἐπίσης ἡρεμὸς, καὶ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ ἐπέλθῃ ὅσον τάχιστα... αἰσθάνομαι δι' αὐτὸν προσεγγίζοντα... Ρινάλδε, ἔτοιμος νὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Θεοῦ, σὲ ἀφίνω ἀντικείμενον μίσους ἐπὶ τῆς γῆς... καὶ ἔχοντα ἀνάγκην τῆς συγχωρήσεως τῶν ἄλλων... ἐγὼ δὲ σὲ συγχωρῶ... βλέπεις πόσον με ἐβλαψες... συγχωρήσόν με καὶ σὺ... καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη ἔστω εἰς ἀμφοτέρους σωτήριος... Λάβε, πρὶν ἢ παγῶσῃ αὕτη, τὴν χειρὰ μου.

— Μὴ με ἐγγίσῃς... ἤλθον νὰ σὲ ἰδῶ θνήσκοντα καὶ ὄχι νὰ σὲ συγχωρήσω...

— Ἐστω... ἐγὼ ἀποθνήσκω καὶ σὲ συγχωρῶ.

— Καὶ ἐγὼ ζῶ καὶ σὲ μισῶ...

Τότε ὁ Μαμφρέδης ἔπεσεν ὑπτίως... μετ' οὐ πολὺ δὲ ἤρξατο ὀλολύζων:

— Μὴ μοῦ ὀμίλῃς προσηνῶς...! ὦ! μὴ με βλέπῃς τόσον ἡρεμὸς... εἰπέ με πατροκτόνον... κατασπάράζόν με διὰ τοῦ βλέμματός, πάτερ μου... τί πράττεις;... διατί σπογγίζεις τὸ πρόσωπόν μου;... Κορράδε; τὸ ὕψωμα ἔγινεν ἐρυθρόν... ἦτον αἷμα... ἰδικόν σου... ὦ!... με φιλεῖ ὅπου ἦτο τὸ αἷμά του... εὐλογημένος ὑπὸ τοῦ Κυρίου... Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν... Θὰ κλαίω ἑκατομμύρια αἰώνων... Τόσον γλυκὺς εἶναι ὁ θάνατος;... Τὸ πνεῦμά μου... ἡ χαρὰ τοῦ φωτός... Θεέ μου!... εἰς χεῖράς σου παραδίδω τὴν ψυχὴν μου...

Ὁ κόμης τῆς Καζέρτας ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μαμφρέδου καὶ παρετήρει ἐντροπῶν τοὺς ἐλαχίστους αὐτοῦ σπασμούς.

Ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν ἐκπνεύσαντα, ἠγέρθη ὡς φρενήρης καὶ ρίψας μακρὰν τὸν φανὸν ἤρξατο νὰ τρέχῃ δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν ποδῶν του ἐν τῇ πεδιάδι.

Προσκόπτων ἐπὶ τῶν πτωμάτων, ἐπιπτεν' ἢ ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων ὄπλων, ἐτραυματίζετο. Ἐφαίνετο δὲ οὐδὲν πλέον αἰσθανόμενος. Ἐσφιγγε τοὺς ὀδόντας καὶ τὰς πυγμὰς καὶ ἐβλασφήμει βλασφημίας φρικώδεις. Ἐνίοτε ἐπληττε τὸ στόμα καὶ τὰς παρειάς του καὶ ἐφώνει ὠρυόμενος:

— Ἀπέθανε... καὶ δὲν ἀπηλπίσθη...

.....

[Ἐπεταί τὸ τέλος].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

Ὁ Λαμπλὲν ἐσκέπτετο.

— Τὰ πάντα ἔχουσι τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐκφέρων ἀπαξ ἔτι τὸ ἀγαπητόν του ἀξίωμα.

— Ἀγαπάτε τὸν κ. Βαροδᾶν, καὶ ὁ ἀνακριτὴς θ' ἀποδώσῃ τὴν ἀπόπειραν ὑμῶν πρὸς ὑπεράσπισιν εἰς εὐλαβὲς ψεῦδος.

— Ἀθλα δὴ, κύριε, με νομίζεις ἱκανὸν νὰ ψευσθῶ!...

— Ἡ λέξις δὲν ἀρμόζει ἐνταῦθα, ἂν φρονούσιν ὅτι τὸ ψεῦδος εἶνε πάντοτε κακὴ πράξις...

— Ἀλλὰ δὲν ζητῶ τὴν ἐπιεικειάν σας! εἶπεν ὁ κ. Πολλὲ ἐξαγριούμενος. Βεβαίως, ἂν ἔπρεπε νὰ ψευσθῶ διὰ νὰ σώσω τὸν Βαροδᾶν, θὰ τὸ ἔπραττον ἀνευ δισταγμοῦ — δὲν τὸ κρύπτω — ἀλλ' ἐνταῦθα, δὲν λέγω εἰμὴ τὴν αὐστηρὰν ἀλήθειαν. Καὶ ἔχω ἀποδείξεις! ἡ ὑπηρετρία μου θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην... Ἐπειτα ἔξέρω ἰγὼ; δυνατὸν καὶ γείτονες νὰ εἶδον τὸν Βαροδᾶν ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας μου... Ὁ! ἀποδείξω, σας λέγω, ὅτι

πάντα ταῦτα εἶνε ἀκριβῆ, ἀκριβέστατα.

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Λαμπλὲν, πῶς ἐξηγεῖτε, πρῶτον, ὅτι τὸ ἐγκλημα διεπράχθη δι' ἐγχειριδίου ἀνήκοντος εἰς τὸν κ. Βαροδά, ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κ. Βαροδά εὐρέθη εἰς τὴν κλίμακα, ὅτι ὁ κ. Βαροδάς περιπλανήθη περίξ τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἄννης, καὶ τέλος ὅτι ὁ κ. Βαροδάς ὡμολόγησεν ἑαυτὸν ἔνοχον... Ἀπαντήσατε πρῶτον εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας... Κατόπιν, θὰ συζητήσωμεν...

Ὁ κ. Πολλὲ ἐκράτει τὴν κεφαλὴν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, μετ' ἐκφράσεως λυπηρᾶς ἀγωνίας.

— Τί θέλετε νὰ σὰς εἶπω; ἀνεφώνησεν. Οὐδὲν δύναται νὰ μὲ κάμῃ, ὥστε νὰ εἶπω ὅτι ὁ Βαροδάς δὲν διήλθε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Μήπως ἀπατάσθε εἰς τὴν ἡμέραν;

— Ἀδύνατον. Δὲν ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν μου παρὰ τὴν πέμπτην.

— Τότε, ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ κ. Βαροδάς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε κατηγορεῖ ἑαυτὸν δι' ἐγκλημα, ὅπερ δὲν διέπραξεν, ὀφείλομεν νὰ σταματήσωμεν εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν.

— Ποῖαν.

— Ὅτι ἀπατώνται εἰς τὴν ὄραν τῆς δολοφονίας... Καὶ πράγματι, ποῦ στηρίζονται ἵνα τὴν ὀρίσωσιν; Ἐπὶ ἀμφιβόλων θορύβων, οὐς γείτονες ἤκουσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καριβέρ. Ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν οἰκίαν των συνήντησαν εἰς τὴν κλίμακα ἀνθρώπων, ὅστις ἐφαίνετο σπεύδων νὰ ἐξέλθῃ. Πάντα ταῦτα τέλος δύνανται νὰ μὴ ἔχωσι καμμίαν σπουδαιότητα. Ἡ δολοφονία δὲν ἐξηλέγχθη εἰμὴ τὴν πρῶταν, καὶ οἱ ἰατροὶ δύνανται κάλλιστα νὰ ἀπατηθῶσιν ὡς πρὸς μίαν ἢ δύο ὥρας περίπου. Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑμῶν ὁμολογίαν ὁ κ. Βαροδάς, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας ὑμῶν εἰς τὰς δέκα καὶ ἡμίσειαν, δύναται νὰ ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἄννης κατὰ τὰς ἔνδεκα, ἔνδεκα καὶ τέταρτον. Δὲν γνωρίζετε ποῖαν διεύθυνσιν ἔλαβεν ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας σας, ἂν ἀνέβῃ εἰς λεωφορεῖον ἢ εἰς ἀμαξάν τῆς πλατείας... Ἡ διαθεβαίωσις ὑμῶν δὲν εἶνε μία ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἐκείνων, αἵτινες καταστρέφουσιν ὀλόκληρον σύνολον ἐπιχειρημάτων στηριζομένων ἐπὶ τῶν ἐδραιωτέρων ὑπονοῶν...

Ὁ κ. Πολλὲ ἐφαίνετο ἐμβρόντητος. Ὁ Λαμπλὲν εἶδε δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· τότε τῷ ἔλαβε τὴν χεῖρα.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπεν, ἂν ἐξεφράσθην παρρησια. Σὰς προξενῶ ἀληθῶς λύπη, ἀλλ' ὅ,τι ἐκθέτω ἐνταῦθα θὰ ἀναπτυχθῇ ὑπὸ τῆς κατηγορίας. Ἀλλὰ τί λέγω; δὲν θὰ λάβῃ αὕτη οὐδὲ αὐτὴν τὴν φροντίδα, ἀφ' οὗ ὁ φίλος σας ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν ὡς ἔνοχον... Θὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸς μόνος του κατὰ ποῖαν ὥραν συνέβη ἡ τραγικὴ σκηνή... Θὰ εἶπῃ κατὰ ποῖαν ὥραν ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας σας, πῶς εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἄννης...

— Ἄλλ' ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Πολλὲ

κτυπῶν τὴν τράπεζαν διὰ τοῦ γρόνθου του. Ὅχι, δὲν θὰ εἶπῃ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ὅλα... διότι, εἶνε μία λεπτομέρεια, τὴν ὁποῖαν ἀγνοεῖτε, ὅτι δηλαδὴ πρὸ ὀλίγου, ἀπέναντι ἐμοῦ, ἠρνήθη ὅτι διήλθε τὴν ἐσπέραν ἐν Πασσού...

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ δημοσιογράφος ἀνύψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Εἰσθε βέβαιος περὶ τούτου; εἶπε.

— Ἐ! διάβολε, σὰς λέγω καὶ πάλιν ὅτι δὲν ἀπατώμαι. Γνωρίζω ὅ,τι εἶδον, καθὼς καὶ ὅ,τι ἤκουσα... Ὁ ἀθλιος, ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, μὲ κατήσχυε κατηγορηματικώτατα ὡς ψευδόμενον.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐτήρησαν σιγὴν.

Παρὰ τῷ Λαμπλὲν, ἡ νύξις εἶχε δοθῆ εἰς τὸν ἐρευνητήν. Ἐξ ἀπαντος εἰς πάντα ταῦτα ὑπῆρχε τι ἀνώμαλον. Ὁσφραίνεται μυστήριόν τι, ὡς ὁ θρησκευτικὸς κύων ἵσταται ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ θηράματος.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ὅλον τὸ περιπετειῶδες αὐτὸ συμβὰν τῷ εἶχε φανῆ ὅσον ἐνεστὶν ἀπλούστατον· τὸ ἐγκλημα οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ βιαία ἀντεκδίκησις καταπίεσεων καὶ τοκογλυφικῶν καταδιώξεων εὐνοητῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἀρχαῖον συμβολαιογράφον, οὗτος κινούμενος ὑπὸ φυσικωτάτου αἰσθήματος ἐμήκυνε κατὰ μίαν ἢ καὶ δύο ὥρας τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ του διαμονὴν τοῦ Βαροδά.

Ἄλλ' αὐτὸς οὕτως ν' ἀρνήται ἀκριβῶς τὸ περιστατικὸν αὐτό, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις εἰς τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, τοῦτο ἦτο καταπληκτικόν!.. Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ὁμολογίαν, τὴν ὁποῖαν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ παραχῆ, εἶχεν ἀφήσῃ νὰ τῷ διαφύγῃ, διατί ἠρνεῖτο ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι εὐρίσκετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐν Πασσού οἰκίαν τοῦ φίλου του.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν προέκυπτεν ὅτι ἡ τὸ πρῶτον ὀρισθεῖσα ὥρα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἀκριβῆς, καὶ ὅ,τι ἐπόμενος, ὁ κ. Πολλὲ ἐψεύδετο...

Ἐψεύδετο ὁ κ. Πολλὲ;

Ἡ ὑπόθεσις οὐδὲν τὸ ἀπίθανον εἶχεν. Ἐν τούτοις, ἂν ἦτο φυσικώτατον νὰ ψευσθῇ εἰς τὸν ἀνακριτήν, ὅτε ἐπίστευεν ὅτι ἔφερε πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ φίλου του σημαντικὸν στήριγμα, ποῖον συμφέρον εἶχε νὰ ἐμμένῃ ἐν τῷ ψεύδει τούτῳ, τῷ ἀποκαλυφθέντι, τῷ ἀναφελεῖ πλέον διὰ τὸν φίλον του καὶ βλαβερῶ ἴσως δι' ἑαυτὸν;

— Ἀκούσατε, κ. Πολλὲ, ἐπανέλαβεν ὁ Λαμπλὲν, δὲν μὲ γνωρίζετε, καὶ δὲν ἔχω κανένα τίτλον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ὑμῶν. Ἐν τούτοις, πιστεῦσατε ὅτι εἶμαι τιμιώτατος ἀνθρώπος· σὰς ἐπλησίασα ἐκ περιεργείας, ἐκ καθήκοντος τοῦ ἐπαγγέλματος, δύναμαι νὰ εἶπω. Τώρα ὅμως ὑπακούω εἰς ὑψηλότερον ἐνδιαφέρον. Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι καταστήσητε γνωστοὺς τοὺς δεσμούς, τοὺς ἐνοῦντας ὑμᾶς μετὰ τοῦ κ. Βαροδά; Εἶμαι εἰλικρινῆς μεθ' ὑμῶν. Βεβαιούτε ἐν πράγματι, ὁ δὲ κ. Βαροδάς ἀρνεῖται αὐτό. Ὁ εἰς ἐξ ὑμῶν ἄλλοιστὴ τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν βλέπω συμφέρον οὔτε εἰς τὸν ἕνα, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον ἐν ταύτῃ

τῇ διαφωνίᾳ. Εἰπέτε μοι ὅ,τι γνωρίζετε περὶ αὐτοῦ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σχηματίσω μίαν γνώμην.

— Ἄλλ' ἡ γνώμη σας πρέπει νὰ ἔχῃ σχηματισθῇ ἐντελῶς... Δὲν σὰς ἔδωκα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου;

— Ἀληθινά, καὶ θὰ ἦτο ἀπρεπὲς εἰς ἐμὲ νὰ ἀμφιβάλλω. Ἐν τούτοις, θὰ παραδεχθῆτε τὸ παράδοξον τῆς περιστάσεως, καὶ δὲν θὰ διαχύσωμεν φῶς εἰς τὸ χάος τοῦτο εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὄρφι νὰ ἀναψῶμεν τὸν φανὸν μας. Ἴδού τί σὰς προτείνω. Κατοικεῖτε εἰς Πασσού· ἀδύνατον τώρα νὰ εὐρησῆ ἀμαξάν· θὰ σὰς συνοδεύσω, καὶ καθ' ὁδὸν θὰ μοῦ διηγηθῆτε τὴν ἱστορίαν τοῦ κ. Βαροδά... Δέχεσθε;

— Μίαν μόνην λέξιν. Δὲν ἔχω κανένα λόγον δυσπιστίας ὡς πρὸς ὑμᾶς. Ἀλλὰ εἶμαι φύσει συνετός. Εἶμαι ἀπλοῦς ἀστὸς καὶ φοβοῦμαι κἄπως τὰς ἐφημερίδας. Ἄν καὶ λέγω τὴν αὐστηρὰν ἀλήθειαν, φοβοῦμαι ἐν τούτοις τὴν δημοσιότητα...

— Δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ δημοσιεύσω τίποτε ἐκ τῆς συνομιλίας ἡμῶν, ἀνευ τῆς πλήρους ὑμῶν συγκαταθέσεως...

— Σὰς εὐχαριστῶ, καὶ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνεχώρησαν. Ἡ ὁδὸς ἦτο μακρὰ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠσθάνθησαν.

Ὁ κ. Πολλὲ ἐπανετίσκειν ὄλην τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος, ὅπως ὁμιλῆ ὑπὲρ τοῦ φίλου του, ὅπως ἐξηγῆ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγαθότητος καὶ μεγαλοφυχίας, οἵτινες ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ.

Ἐν τῷ ἀσπῷ τούτῳ, ὡς αὐτὸς ἐτιτολόφοι ἑαυτὸν, ἐλάμβανε χῶραν ἐκρηχίας φιλικίας βαθείας, ἥτις οὐδέποτε εἶχεν εὐρη τὴν περίστασιν νὰ ἐκδηλωθῇ μετὰ τῶσάυτης παρρησίας.

Ὁ Λαμπλὲν, κατ' ἀρχὰς δισταζῶν, νῦν ἠσθάνετο ἑαυτὸν περιπελεκόμενον, καταπειθόμενον. Δὲν ἀμφέβαλλε πλέον. Ὁ Βαροδάς εἶχε διέλθῃ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του· ἦτο ἀθῶος. Καὶ ἐν τούτοις, ὡμολόγει ἑαυτὸν ἔνοχον!

Ὅσφ παράδοξος καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀνωμαλία, ἐν τούτοις ὑπῆρχε! Καὶ ἐξαπτομένου τοῦ πάθους αὐτοῦ ὡς ἐρευνητοῦ, ὤμνουν εἰς ἑαυτὸν ὅτι θὰ εὐρη τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Ἦτο μεσονύκτιον, ὅτε ἐφθασεν εἰς Πασσού.

Ἡ κυρὰ Γρανσόν, ἡμιθανῆς ἐκ τῆς ἀνησυχίας καὶ τοῦ ψύχους, περιέμενεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἀνέφξεν ἐσπευσμένως τὴν θύραν, καὶ πρὶν ἢ ὁ κύριός τῆς διαβῆ τὸν οὐδόν:

— Ἐ λοιπόν! Ὁ κ. Βαροδάς; ἠρώτησεν. Ἐλάβετε θάρρος τοῦλάχιστον;

— Συνελήφθη! Ἦτο αὐτός!... ἀλλ' εἶνε ἀθῶος... Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀκατανόητον!

Ἡ κυρὰ Γρανσόν περιέργως καὶ οὐχὶ ἀνευ ἀνησυχίας παρετήρει τὸν σύντροφον, ὃν ᾤδηγει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ κύριός τῆς. Ἐένος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν!

— Ὡς ἦτο φυσικόν, ὁ κ. Πολλὲ τὸν παρουσίασεν αὐτῇ λέγων:

— 'Ο κ. Λαμπλὲν φίλος, ὅστις θὰ με βοηθήσῃ νὰ σώσω αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Βαροδᾶν!

— 'Α! κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ οἰκονόμος, αὐτὸ θὰ εἶνε ἀγαθὴ πρᾶξις. 'Α! ἀληθινά, κύριε, ἐφοβήθην ἄρκετὰ πρὸ ὀλίγου. . . 'Ἦλθεν ἕνα παληόπαιδο, μὲ κακὸν ἐξωτερικόν, καὶ ἔφερε μίαν ἐπιστολὴν διὰ σᾶς...

— 'Ἐπιστολὴν! δότε μου ἀμέσως.

'Ἦτο γραμματίον ἀνοικτόν, γεγραμμένον διὰ μολυβδοκονδύλου, συντεθλιμμένον, σχεδὸν ἀδύνατον ν' ἀναγνωσθῆ.

'Ο κ. Πολλὲ ἀνέγνω:

«Πρὸς χάριν σιωπῆ! Α. Β.»

'Ἦτο ὁ χαρακτήρ τοῦ Βαροδᾶ Προφανῶς τὸ γραμματίον αὐτὸ εἶχε γραφῆ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Πολλέ. Ποῖον μέσον μετεχειρίσθη ὁ Βαροδᾶς, ἵνα τὸ στείλῃ εἰς τὴν διεύθυνσίν του, ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερον. 'Ο σκοπὸς ἦτο φανερός. 'Ἰκέτευε τὸν φίλον του νὰ μὴ παρέμβῃ. 'Ο κ. Πολλὲ τὸ διεβίβασεν εἰς τὸν Λαμπλὲν καὶ οἱ δύο ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους.

— Κυρὰ Γρανσόν, δότε μοι τὸ βιβλίον τοῦ ζατρίκιου.

Τὸ ἀνέφξεν ἐνώπιον τοῦ δημοσιογράφου, τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὰς σημειώσεις ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ τῷ εἶπε:

— Τώρα, πιστεύετε ὅτι σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

Δ'

'Ἐν Γαλλίᾳ εἰ ἀνακρίσεις διακόπτονται τακτικῶς ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀκτώ ὥρας, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, μέχρι τῆς τρίτης πρωίας· τὴν κυριακὴν, ἔστω, ἀλλὰ δυσκόλως ἔννοεῖ τις διατί οἱ δικασταὶ ἔορταζοῦσι καὶ τὴν δευτέραν.

Παλαιὸν ἔθιμον, θὰ εἴπωσιν.

Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν χρόνον ὁ κ. Πολλὲ καὶ ὁ κ. Λαμπλὲν, ὅστις προθύμως εἶχε τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λαβῶσι καμμίαν νέαν λεπτομέρειαν.

'Ο «'Αγγελιαφόρος», ἐξακολουθῶν νὰ δημοσιεύῃ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐρεύνης, οὐδαμῶς εἶχεν ὑπαινιχθῆ τι, σχετικὸν πρὸς τὰς περιπλοκάς, ὧν τὸ μυστικὸν κατεῖχον οἱ δύο ἄνδρες.

'Ἦ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Πολλέ εἰς τὴν ὁδὸν Δουαὶ εἶχε μείνῃ ἀπαρτήρητος διὰ τοὺς ἄλλους.

'Ἐν τούτοις διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ κ. Πολλὲ ἀνέβαλε τὴν διὰ τὴν κυριακὴν ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος Καρδινιέ.

'Ἦτο λίαν ἔμφροντις, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ, κατὰ τὸ σῆμα, τὸ μέρος του ὡς οἰκοδεσπότη.

'Αλλά, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἔκπληξιν, τὴν πρωίαν τῆς δευτέρας ἄμαξα ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς θύρας του καὶ ἡ γεροντοκόρη κατέβη ἐξ αὐτῆς.

Εἶχε τοσοῦτον ταραχθῆ ὑπὸ τῆς ἀσυνήθους εἰδοποιήσεως, ἣν ἔλαβεν, εἶτα δ' ὑπὸ τοιαύτης ἀνησυχίας καταληφθῆ, ὥστε

δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς αἷτιον τῆς ἀναβολῆς ταύτης.

Εἶχεν ὑποθέσει καταστροφὴν ἐπελθούσαν τῷ κ. Πολλέ, καὶ, καταλύουσα καὶ αὐτὴ πάσας τὰς ἐξέεις αὐτῆς, ἐξῆλθε καὶ διηυθύνθη εἰς Πασσὺ.

Ζωηρῶς συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ διαθήματος τούτου, οὐ τὴν ἀληθῆ ἄξιαν ἐνόει κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὁ κ. Πολλέ, σφίγγων τὴν χεῖρα αὐτῆς, τὴν ἔσυρεν εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ τῇ εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, διότι ἦλθετε. 'Ορθῶς ἐμαντεύσατε. Εἶμαι δυστυχῆς, πολὺ δυστυχῆς.

Καὶ τῇ διηγήθη τὸ τρομερὸν συμβᾶν τοῦ φίλου του Βαροδᾶ.

'Ἦτο λίαν παραδοξόν, ὅτι οἱ δύο οὗτοι φίλοι τοῦ κ. Πολλέ, ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ καὶ ὁ κ. Βαροδᾶς, οὐδέποτε εἶχον συναντηθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του.

'Απαξ συνήνωσεν αὐτοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν αὐτοῦ, εἶχον δειχθῆ τότε ἄρκούντως δύσθυμοι.

'Ο κ. Πολλὲ ἐγνώριζεν ἐν τούτοις ὅτι εἶχον γνωρισθῆ ἄλλοτε· ἀλλ' ἠγνόει τὰς σχέσεις αὐτῶν.

Βλέπων δ' ὅτι κατὰ πάσαν διδομένην ἀφορμὴν δὲν ἐφαίνοντο ἐπιθυμοῦντες ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὰς, ἀπέειχε τοῦ λοιποῦ πάσης προσκλήσεως ἀμφοτέρων συγχρόνως.

'Ἄλλ' ἡ κυρία Καρδινιέ δὲν ἠγνόει τὴν ἀγάπην, ἣν ἔστρεφεν οὗτος πρὸς τὸν κ. Βαροδᾶν, καὶ δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ τῇ εἴπῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἠσθάνετο ἐπὶ τῷ δυστυχίματι αὐτοῦ.

Καὶ μάλιστα ἀνεφώνησεν:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι, καθὼς ἐγώ, εἶσθε πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητός του.

'Ἦ κυρία Καρδινιέ ἦτο γυνὴ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, λεπτοφυῆς, ὑπερβάσα τὸ πεντηκοστὸν ἔτος, καὶ μὴ διατηρήσασα ἐκ καλλονῆς, ἥτις δέον νὰ ὑπῆρξε πραγματικωτάτη, εἰμὴ τὴν ἐξαιρετὸν ἡδύτητα δύο μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν, οὗς ἐκάλυπτον δι' ἀργυροῦ θυσάνου δύο ταινίαι ἐκ λευκῶν τριχῶν, πάντοτε ἐπιμελῶς κυματιζόμεναι, κατὰ τὸν παλαιὸν συρμόν, καὶ πίπτουσαι ἕως κάτω τοῦ λοβοῦ τῶν ὠτων.

— Θεωρῶ τὸν κ. Βαροδᾶν, εἶπεν, ὡς ἕνα τῶν καλλιτέρων καὶ ἐντιμωτέρων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα.

'Ο κ. Πολλὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ κίνημα ἔκπληξιν δηλοῦν.

— Ναί, σᾶς ἐννοῶ, εἶπεν αὐτῇ. 'Ἐκπλήττεσθε, διότι, καίπερ πρεσβεύουσα περὶ αὐτοῦ τὴν σαφῆ ταύτην γνώμην, ἐφάνην στενοχωρημένη ἐκ τῆς παρουσίας του, καὶ αὐτὸς ἐφάνην ὀλίγον μεριμνῶν περὶ τῆς συναναστροφῆς μου... ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα καὶ μάλιστα, ἀφοῦ διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ μακροῦ χρόνου παρουσιάζεται ἡ περίστασις νὰ σᾶς δώσω τὰς λεπτομερείας ταύτας, δὲν θέλω νὰ τὴν ἀφήσω νὰ διαφύγῃ. Καί, ἄλλως τε, λόγος πάντῃ τυχαῖος μὲ ὧθετ' ἀκόμη ὅπως σᾶς κάμω ἐκμυστηρεῖσεις

τινάς. Δὲν ἠκούσατέ ποτε προφερόμενον τὸ ὄνομα τῶν Βαγιάν;

— Μάλιστα. Οἱ Βαγιάν ἦσαν, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἐξαδέλφαι τῆς γυναίκός μου, καὶ ἐπομένως καὶ ὑμέτεραι.

— 'Ακριβῶς. 'Ανετράφην καὶ ἐγὼ αὐτῇ μετὰ τῆς δεσποινίδος Καρλόττας Βαγιάν, τῆς ἐξαδέλφης μου, ὀλίγον τι νεωτέρας ἐμοῦ. 'Ἐμάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Βαροδᾶς ἠγάπησε τὴν Καρλότταν μέχρι μανίας, καὶ μάλιστα μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε ἤθελε νὰ νυμφευθῆ αὐτήν.

— 'Ἐμαθον πράγματι ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ βίῳ του δυσάρεστός τις ἔρως... ἀφῆσας αὐτῷ πληγὴν πάντοτε ἀνοικτήν. 'Αλλὰ δὲν ἐδοκίμασα ποτὲ νὰ τὸν ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τῆς γυναίκός ταύτης...

— 'Ο κ. Βαροδᾶς ἔχει ἐξαιρετὸν καρδίαν. Ναί, ἠγάπησε τὴν Καρλότταν, ὡς πρέπει νὰ λατρεύῃ τις μόνον τὸ Θεόν. Αὐτῇ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ μοναστηρίου ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι ἐτῶν. 'Οφείλω δὲ νὰ εἴπω ὅτι οὐδέποτε ἐγνώρισα πλάσμα ὠραιότερον. 'Ἦτο ὠραία, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἐνόμιζες, ὅτι ἐξέπεμπον φλόγας. 'Ο κ. Βαροδᾶς ἐδίδε μαθήματα χημείας εἰς τὸν πρεσβύτερον τῶν υἱῶν, ὅστις ἔκτοτε ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀποικίας. Οὕτως εἶχε κάμῃ τὴν γνωριμίαν τῆς Καρλόττης, καὶ αὐτῇ, ἥς ἤμην ἡ ἐμπιστευτικὴ φίλη, εἶχεν ἐνθαρρύνῃ τὸ πάθος του. 'Ἀγνοεῖτε πόσον ὁ κ. Βαροδᾶς ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς θελκτικὸς μετὰ τῆς εὐφυοῦς καὶ σοβαρᾶς φυσιογνωμίας του, μετὰ τῶν ἐνθουσιασμῶν αὐτοῦ ὡς ἐπιστήμονος. 'Ἦ Καρλόττα, ἥτις πρὸ παντὸς εἶνε κόρη συνετή, καὶ θὰ λάβητε παρευθὺς τὴν ἀπόδειξιν τούτου, ἐνεθουσιάζετο εἰλικρινέστατα, ὅτε ὁ κ. Βαροδᾶς ἐξέθετε τὰς θεωρίας αὐτοῦ, χάρις εἰς τὰς ὁποίας, μετὰ τῆς παραφορᾶς τῆς νεότητος, ἐπίστευεν ὅτι μέλλει νὰ ἐπαναστατήσῃ τὸν κόσμον. Παριστάμην συχνάκις εἰς τὰς συνομιλίας αὐτῶν καὶ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὰς κᾶπως τρελλὰς μακρηγορίας τοῦ ἐρωτομανοῦς ἐκείνου, ὅστις ὠνειρεύετο νὰ καταστήσῃ ἐκείνην ἣν ἠγάπα, βασίλισσαν, ἥς τὸ ἀνάκτορον ἠθέλεν οἰκοδομήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— 'Ἄν ὁ Βαροδᾶς ἠθέλε, θὰ ἦτο ἐκατομμυριούχος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. 'Ἄλλ' ἄφετέ με νὰ ἐξακολουθήσω 'Ἦτο λίαν παράδοξος κόρη ἡ Καρλόττα Βαγιάν. Λίαν δραστηρία, λίαν ἐπιδεξία, ἦτο ἐξαιρετικῶς φιλόδοξος, ἀλλ' ἡ φιλοδοξία τῆς ἦτο ὅλως ἰδιόζουσα.

• 'Ἦθελε τὸν πλοῦτον, τὴν πολυτέλειαν, διότι ταῦτα εἶνε ὄργανα κυριαρχίας.

• Οὐδέποτε ἐξηκρίβωσα εἰς γυναῖκα ἰδέας τόσοσιν δεσποτικᾶς. Καὶ ὅπερ τῇ ἤρεσκε παρὰ τῷ κ. Βαροδᾶ, ἦτο ἀκριβῶς ἡ βεβαίωσις ἰσχύος, ἥς δὲν ἐνόει καλῶς τὴν φύσιν, καὶ ἥτις, ὡς ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἔμελλε νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὴν εἰδός τι ἐξουσίας ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. 'Ο κ. Βαροδᾶς τὴν ἠγάπα, ἀφελῶς, μεθ' ὅλης τῆς ἀφοσιώσεως τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

«Ἐπίστευεν εἰς αὐτὴν πεπεισμένος ὅτι τὸν ἐνόει, ὅτι συνεμερίζετο πάσας τὰς ἰδέας αὐτοῦ, βεβουλισμένος εἰς τὴν θεωρίαν τῆς καλλονῆς ἐκείνης, ἣν θὰ ὀνομάσω αὐτοκρατορικὴν, καὶ ἣτις δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀγέρωχος, τοῦθ' ὅπερ πράγματι ἦτο. Εἶχε παραδοθῆ εἰς αὐτὴν, καὶ πιστεύω ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀναλαβῆ ἐαυτόν.

«Ναί, εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ ἔρωσ τοῦ κ. Βαροδᾶ πρὸς τὴν Καρλότταν εἶνε σήμερον ἐπὶ τοσοῦτον ζωηρός, τοσοῦτον θαύτος, ὅσον ἦτο πρὸ εἰκοσιπέντε καὶ πλέον ἐτῶν. Καὶ ἐν τούτοις, γνωρίζετε τί ἐπραξεν ἡ ὡραία Καρλόττα; Ἐπειδὴ ὁ κ. Βαροδᾶς δὲν νύδοκίμει τοσοῦτον ταχέως, ὅσον αὐτὴ εἶχεν ἐλπίζει, τῷ ἐδήλωσεν ἡμέραν τινὰ ἐνώπιόν μου, μετ' ἀλαζονικῆς ὑπερηφανίας αὐτοκρατείας, ἣτις συγκαταβαίνει ἐπιεικῶς νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις τινὰς πρὸς ἕνα τῶν ἀσημοτέρων ὑπηκόων τῆς, ὅτι ὁ πατήρ τῆς τῆ εἶχε προτείνει τὴν ἔνωσιν μετὰ μεγάλου βιομηχανίου, δεκάκις ἑκατομμυρίου... καὶ ὅτι εἶχε δεχθῆ...»

— «ὦ! εἶπεν ὁ κ. Πολλέ. Ἄνατιναχθεῖς.

— Τοῦ τὸ εἶπε τοσοῦτον ἀπλῶς, ὅσον σὰς τὸ λέγω ἐγὼ αὐτῆ. Ὁ δυστυχῆς εἶχε γείνη τόσον ὠχρός, ὥστε ἐφοβήθη μὴ τὸν ἰδῶ πίπτοντα κεραυνόπληκτον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

«Τότε ἡ Καρλόττα συνεπλήρωσε τὰς ἐξηγήσεις τῆς θὰ διηγήσει πάσας τὰς συμπαθείας αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Βαροδᾶν, οὐτινος ὑπὲρ πᾶν ἐξέτιμα τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀξίαν· ἀλλ' ὤφειλε νὰ ἐνοήσῃ καὶ αὐτὸς ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε γεννηθῆ ὅπως ἀσήμως ζῆ ἐν τῇ μετριότητι... Τί νὰ σὰς εἶπω; Ἦτο ἔκλυτος, ἔκπληκτος. Καὶ ἤρξατο ὀλολύζων.

«Ὡμίλησε, συνηγόρησεν, ἐσύρθη εἰς τοὺς πόδας τῆς. Αὐτὴ δὲν τὸν ἀπώθησε, δὲν εἶπε λόγον σκληρόν, ἀλλὰ δὲν ἐτροποποίησεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτῆς. Ἐβδαι οὕτω νὰ γείνη.

«Τέλος τὸν εἶδον ἀναχωροῦντα... καὶ βεβαία ὅτι ὁ δυστυχῆς ἔμελλε νὰ διαπραξῆ ἀπέλπιδα πράξιν, ἐφώνησα πρὸς τὴν Καρλότταν ὅτι δὲν εἶχε καρδίαν. Μοὶ ἀπήντησε ψυχρῶς: «Ἐχω θάρρος ἐναντίον ἐμαυτῆς, ἰδοὺ τὸ πᾶν.» Καὶ πράγματι, σὰς βεβαίω, τὸν ἠγάπα! Ναί, τὸν ἠγάπα.

«Εἶνε ἀπίστευτον, καὶ ὅμως οὕτως ἔχει Ἐπέφερε, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ὑπερηφανίαν τῆς, ἣτις ἦτο ἐν αὐτῇ ἰσχυροτέρα παντὸς ἄλλου αἰσθημάτος. Δέκα ἑκατομμύρια! ὁ ἀριθμὸς οὗτος τὴν εἶχε καταγοητεύσει.

«Ὁ ἀνὴρ, ὃν ἔμελλε νὰ νυμφευθῆ, ἦτο ἐν τῷ νομῷ τοῦ εἰδός τι βρασιλέως τῆς βιομηχανίας. Τοῦτο ἦτο θάμβωσις, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον δὲν εἶχεν ὡς προῖκα εἰμὴ τὴν καλλονὴν τῆς. Ἐθεώρει ἐαυτὴν ἀφελῶς ὡς ἐκπληροῦσαν, διὰ τῆς πρὸς τὸν κ. Βαροδᾶν ῥηξέως τῆς, θυσίαν ἀπαράιτητον.

«Ἐθυσιάζετο εἰς τὴν ματαιότητα ἐ-

κείνην, ἣτις ἦτο παρ' αὐτῆ ὡς ἐλάττωμα μεγαλοπρεπές καὶ τρομακτικόν...

«Πῶς ὁ κ. Βαροδᾶς δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη, ἀπορῶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τὸν ἀνήγειραν, πλησίον τῆς ἐκκλησίας, ἔχοντα συντετριμμένην τὴν κεφαλὴν.

«Εἶχε πειραθῆ ν' αὐτοκτονήσῃ.

«Ἡ Καρλόττα ἔμαθε τοῦτο καὶ ἔκλαυσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ψιθυρίζουσα:

— «Ἐν τούτοις δὲν ἠδύναμην νὰ τὸν νυμφευθῶ!»

— «Ἄλλ' ἡ γυνὴ αὐτῆ εἶνε τέρας! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Πολλέ. Τὴν ἐπανεῖδετε; Ἐξηγίσθη διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο!

— Τὴν ἐπανεῖδον· ἀλλὰ περὶ τοῦ βίου τῆς, περὶ τῶν σκέψεων τῆς δὲν γνωρίζω τίποτε. Ὑπάρχουσι ψυχαὶ κεκλεισμένα. Αὐτὴ ὅμως εἶνε ἐρημητικῶς κεκλεισμένη. Σήμερον ὁ σύζυγός τῆς ἔχει εἰκοσιν ἑκατομμύρια καὶ ἔχει ἀποσυρθῆ ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν ἀσχολιῶν. Σὰς γνωρίζω ἀρκετά, ὥστε πέποιθα εἰς τὴν διάκρισιν ὑμῶν. Δύναμαι νὰ σὰς εἶπω τὸ ὄνομά τῆς. Ὄνομάζεται κυρία Βερνιέ.

— Πῶς! αὐτὴ ἡ κυρία Βερνιέ, ἣς τὸ μέγαρον ἐν τοῖς Ἑλλυσιῶσι θεωρεῖται ὡς θαῦμα τῶν Παρισίων, ἣς αἱ ἐορταὶ ἔχουσι φήμην πάγκοινων... ἡ ὡραία κυρία Βερνιέ...

— Αὐτὴ ἡ κυρία Βερνιέ εἶνε ἐκείνη, τῆς ὁποίας ὁ φίλος σὰς κλαίει καὶ θὰ κλαίῃ πάντοτε τὸν ἔρωτα...

— Ἄλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἀπηνόηθῃ πλέον, νὰ τὴν ἐλησμόνησῃ...

— Μὴ τὸ πιστεύετε καθόλου. Ὅταν ἐδῶ μάλιστα, εὔρεθην ἀπέναντι τοῦ κ. Βαροδᾶ, ἐν τῷ βλέμματί του, ἐν τῇ φωνῇ του, ἐγὼ, ἣτις εἶμαι γυνή, — καὶ ἣτις ἠγάπησα, τὸ γνωρίζετε καὶ δὲν τὸ κρύπτω — ἐπανεῦρον ὅλον τὸ παλαιὸν πάθος... θὰ ἐπεθύμει νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ, θὰ με καθικέτευε νὰ ἀναξάσω διὰ τῶν χειρῶν μου τὴν πληγὴν, τὴν πάντοτε ἔτοιμον νὰ αἰμάσῃ. Δὲν ἐτόλμησε, καὶ ἐγὼ ἔμεινα ἄφρονος... Ἄλλ' ὅταν σὰς λέγω ὅτι ἔχω πᾶσαν ὑπόληψιν πρὸς αὐτόν, τὸ πράττω, διότι γνωρίζω πᾶν τὸ ἀληθές μεγαλεῖον, ὅπερ ἐγκλείει ἡ ἀνθρωπίνη αὐτὴ καρδιά... Μοὶ λέγετε ὅτι κατηγορεῖται δι' ἔγκλημα, τὸν θεωρεῖτε ἀθῶον... δυνατόν. Ἐγὼ εἶμαι περὶ τούτου μόνον βεβαία, ὅτι, ἂν ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα αὐτό, δὲν ἐξετέλεσε χαμέρπειάν τινα...

— «ὦ! καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ γνωρίζω. Ἄλλὰ δὲν παραδέχομαι κἂν αὐτὴν τὴν ιδέαν τοῦ ἔγκλήματος. Ὁ Βαροδᾶς εἶνε θύμα ἀτίμου τινὸς μηχανορραφίας... Ὁυσιάζεται, τὸ πιστεύω, ἀλλὰ διὰ τίνα;... Πρέπει ἐξ ἄπαντος νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν...

(Ἐπεται συνέχεια).

T.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ Γ')

Σύγκειται ἐκ 480 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀξικονίζετα ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φησιγονμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπιτήδες κατασκευασθένων ἐν Λαίψα καὶ Παρισίῳ. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἀρθὰ καὶ δεκτριδὰς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἦτοι: διηγήματα, ἠθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικά καὶ ἐπιστημονικά διατριβὰς, καλλιτεχνικάς μελέτας, δραμάτια, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικάς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰ καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαιροῦς, ἐπιγράμματα, σκαλαθύρατα, γνωμικά, βιογραφικάς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γεωγραφικάς παραστάσεις, κλπ κλπ. — Συνεργᾶται ὑπὲρ τοῦς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891 ἦτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων Ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληνας, διερχόμενοι τὰς 450 χαρυστάτας σελίδων τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φησιγονμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ; ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 8

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3.50. — Χρυσόδετον φρ. 4.80

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδέχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10